

— for at jeg skal tage et Exempel, — finde, at Rigsdagen var uden Magt og uden Ret til at sige: Vi give ikke mere Bisperne Gage, vi indbringe alle Bispestole og Bispegager og vedtage en saadan Bestemmelse. Dette kunde efter min Overbeviisning Rigsdagen gjøre baade paa Finantslovene og igjennem særlige Love. Jeg siger ikke, at det vilde være klogt eller rigtigt, om vi gjorde det, men Rigsdagen kunde gjøre det, uden at i fjerneste Maade Staten eller Kirken kunde beklage sig derover. Det var i saa Fald heller ikke Troessager, vi gav os af med; thi vi troe ikke paa Bisperne; men det vilde dog ganske anderledes røre ved Kirkens Forsatning end det, der nu foreligger. Det forekommer mig med al den Agtelse, jeg iøvrigt har og glæder mig over at have for den ærede Rigsdagsmand for Sørs Amts Afd. Valgkreds, at han her ved denne Keilighed og om denne Sag har udtalt sig — han tilgive mig det Udtryk, jeg bruger — med en ganske mærkværdig Uklarhed. Men for nu at gaae de fra til noget Andet, saa gjorde den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds i sit smukke og fortræffelige Foredrag opmærksom paa, at Grundloven kun kjender Folkekirken og de fra Folkekirken afvigende Troessamfund, hvad enten de ere godkjendte eller ikke — Grundloven siger med sit halvt eller heelttydte Ord „anerkjendte“, som jeg vil tillade mig at oversætte med „godkjendte“ — og han udtalte sig saa smukt om, hvorledes vi da nu skulde betragte de Troessamfund, som hverken i Tro eller Lære, i Ritus eller i Nogetsomhelst afvige fra Folkekirken. Saadanne Samfund har vor Grundlov slet ingen Bestemmelser om; den kjender dem ikke og kan ikke kjende dem, men det lader til, at der er Andre, som kjende eller ville kjende eller ville lave saadanne Troessamfund, der i Gæt og Alt, i Tro, i Lære, i Ritus ere enige med Folkekirken, men desuagtet skulle udstødes af Folkekirken. Det lader til, at der gives saadanne Mænd. For at faae Klarhed i en mørk Sag, vil jeg tillade mig at henstille det Spørgsmaal til den ærede Kirkeminister, som han maaskee ikke i dette Dieblil er istand til fuldt bestemt at besvare, men som jeg dog skal tillade mig at rette til ham, det Spørgsmaal nemlig: Er det sandt, at enten Kirkeministeren

i Forening med et Par af Landets Biskopper, eller at et Par af Landets Biskopper i Forening med Kirkeministeren have ved en Skrivelse, ved en Brevetssættelse, som der tales meget om i Folket, men som vi ikke kjende, til nogle af Folkekirkens Præster paa en Maade udstødt Folk af Folkekirken, som regne sig selv til Folkekirken, og som af os, Folkekirkens Medlemmer, betragtes som Troesbrødre og som Medlemmer af den samme Kirke som vi? Der tales meget om, at en saadan Vanfruaale, der, hvis jeg ikke tager meget feil, rammer idetmindste to af de her tilstedeværende Folkethingsmænd, er udstedt enten af den ærede Kirkeminister eller af et Par af Landets Biskopper eller af alle Tre i Forening. Jeg veed ikke, af hvem af dem, eller om de alle Tre i Forening have paataget sig en saadan pavelig Myndighed, men jeg kunde dog have lyst til at spørge den ærede Kirkeminister — og det var den smukke Udtalelse af Folkethingsmanden for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casé), der giver mig Anledning til det, der bragte mig til at tænke derpaa — om det virkelig er sandt, at Kirkeministeren og et Par af Biskopperne have givet Brevetssættelse til tre af Folkekirkens dygtigste Præster. Jeg tager ikke i Betænkning at nævne dem . . .

Formanden: Jeg maa dog anmode om, at Navnene ikke blive anførte her, da det er en Sag, som ikke ligger umiddelbart for under den nærværende Forhandling. At det ærede Medlem berører, hvad der er passeret, kan jeg iøvrigt ikke have noget Videre imod, naar han ikke gaaer for meget ind paa Enkeltheder.

Barfod: Jeg skal da lade være at nævne Navnene; det behøves heller ikke, de ere kjendte nok. Jeg vil altsaa spørge, om det er sandt, at man har givet tre Præster en Brevetssættelse, fordi de deeltog i Indvielsen af Nazarethkirken i Kjøbenhavn, og at man i denne Brevetssættelse har sagt, at det er uforeneligt med deres Stilling som Medlemmer af Folkekirken at optræde paa denne Maade i en Kreds, der var udtraadt af Folkekirken — den er ikke udtraadt af Folkekirken, saa at, naar den siges at være udtraadt, maae de Herrer paa egen Haand have jaget den ud. Men da vi ikke kjende disse Skri-